

Súd: Okresný súd Topoľčany
Spisová značka: 7Cpr/3/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4613208909
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Marián Mokoš
ECLI: ECLI:SK:OSTO:2019:4613208909.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Topoľčany samosudcom Mariánom Mokošom, v právnej veci žalobcu: DECODOM, spol. s.r.o., Pilská 7, 955 13 Topoľčany, IČO: 36 305 073, zastúpeného CANIS DEI, s.r.o. so sídlom Partizánska 52/826, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: Z. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/X, XXX XX R., právne zastúpený JUDr. Michaelom Medviďom, advokátom so sídlom Wurmova 1131/4, 040 23 Košice, o zaplatenie 14.953,64 eur s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 14.953,64 eura s 5,50% ročným úrokom z omeškania od 31.08.2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd žalobcovi priznáva náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne tunajší súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1./ Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 14.953,64 eura s 5,50% ročným úrokom z omeškania od 31.08.2013 do zaplatenia z dôvodu, že žalovaný bol na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 28.02.2002 a následných dodatkov k nej u neho zamestnaný na pracovnej pozícii vedúceho montážnikov maloobchodnej siete, pričom v období od 01.09.2010 do 31.12.2011 mu žalovaný spôsobil škodu vo výške 14.953,64 eura a to krátením tržieb alebo zadržaním celej tržby a v dôsledku tohto porušenia pracovnej disciplíny bol so žalovaným ukončený pracovný pomer dňa 22.07.2013. Pokiaľ ide o vyčíslenie výšky škody, tak žalobca škodu spôsobenú krátením tržieb prípadne zadržaním celej tržby za obdobie od 01.09.2010 do 31.12.2010 vyčísliť na sumu 3.313,47 eura a za rok 2011 na sumu 11.640,17 eura. Protiprávne konanie žalovaného v prípade krátenia tržieb spočívalo v tom, že zamestnávateľovi odovzdával iba časť finančnej hotovosti za vykonanú montáž nábytku, ktorú zinkasovali montážni pracovníci od zákazníkov a ktorú odovzdali žalovanému, pričom z montážneho protokolu je možné zistiť konkrétneho zákazníka, ktorému bola služba dodaná a z príjmového pokladničného dokladu vystaveného pre zákazníka vyplýva, akú sumu zákazník zaplatil za montáž, pričom žalovaný vystavoval na prijaté peniaze faktúry v nižšej sume a rozdiel si ponechával prípadne nevystavil žiadnu faktúru a ponechával si celú platbu od zákazníka. Vyčíslená škoda predstavuje rozdiel medzi reálne zinkasovanou tržbou za montáže v spornom období, ktorá žalovanému bola odovzdaná podriadenými zamestnancami a tržbou, ktorú žalovaný fyzicky odovzdal do pokladne žalobcu. Faktúry za sporné obdobie, ktoré boli predkladané ako doklady v rámci súdneho konania boli žalobcom vytlačené v auguste 2013 po skončení pracovného pomeru žalovaného a ide o duplikáty faktúr, ktoré boli vystavené žalovaným v spornom období, pričom žalovaný mal unikátny prístupový kód/heslo do účtovného systému žalobcu a po prihlásení sa žalovaného do tohto účtovného systému sa na všetkých faktúrach, ktoré žalovaný vyhotovil, uviedlo jeho meno ako vystaviteľa faktúry. Žalovaný mal prístup do účtovného systému žalobcu minimálne od r. 2004 a používal unikátne prístupové heslo, ktoré poznal len on. V súvislosti s výkonom funkcie dispečer dopravy bola

so žalovaným uzatvorená dohoda o hmotnej zodpovednosti za zverenú finančnú hotovosť a to dňa 18.03.2008.

2./ Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť v celom rozsahu, pričom vo vyjadrení zo dňa 07.10.2013 (č.l. 62) namietal, že z dôkazov predložených žalobcom nevyplýva, že by mu bola zverená nejaká finančná hotovosť a žalobca navyše nedoložil k jednotlivým obchodným prípadom zmluvy o dodávkach tovarov a služieb. V ďalšom vyjadrení zo dňa 18.11.2013 (č.l. 83) žalovaný namietal, že žalobca nepredložil dôkazy o vzniku škody a popieral, že by vystavil faktúry predložené žalobcom, na ktorých je jeho meno, pričom tieto nie sú podpísané a nepreukazujú žalované nároky. Na pojednávaní dňa 12.12.2013 (č.l. 125) uviedol, že jeho pracovnou náplňou bolo plánovanie montáží v prípade ak si zákazník zakúpil tovar a k plánovanej montáži zhromaždil písomné podklady, čo bol bianko PPD bez toho, aby v ňom bola uvedená suma a k nemu zmluva o montáži, v ktorej bola stanovená cena a doprava. V zmluve síce bola určená cena za montáž, ale táto sa niekedy mohla upravovať ak nastal nejaký problém a túto sumu potom dopisovali priamo montážnici, ktorí ju zinkasovali od zákazníka. On nebol jediný, kto preberal financie za montáže a v jeho neprítomnosti mohol tieto peniaze prebrať aj človek v pokladni, na doprave prípadne na centrále. Keď mu montážnici odovzdávali peniaze za montáž, tak mu odovzdali aj vyplnený PPD a na základe neho vystavil v počítači faktúru. Táto sa však nevytláčala a iba na papier sa napísali náležitosti z faktúry a s týmto papierom potom šiel do pokladne zaniest peniaze.

3./ Svedok Z. E. uviedol, že pracuje u žalobcu ako montážnik a spolupracoval so žalovaným, ktorý bol vedúci montážnikov a ktorý im rozdeľoval montáže a posielal ich k zákazníkom, pričom im dával potrebné údaje o zákazke s menom a adresou zákazníka, cenou za montáž, predmetom montáže ako aj cenou za montáž spotrebičov. Okrem toho dostávali výkresy na montáž, dodací list ku kuchyni a PPD, kde bolo uvedené meno zákazníka a sumu na tento PPD vypisovali oni podľa toho, či sa montovali aj všetky požadované spotrebiče. Ešte u zákazníka vypisovali sumu do PPD a tento podpísali, pričom zákazníkovi nechali jednu kópiu. Po príchode do firmy peniaze odovzdali v pokladni, ale ešte predtým im žalovaný vystavil faktúru alebo im dal papier s číslom faktúry, s ktorým šli do pokladne. V prípade, keď im faktúru vystavoval žalovaný, tak peniaze dávali do pokladne oni a v prípade, keď prišli neskôr z montáže, tak peniaze s dokladmi odovzdali strážnej službe, avšak nevie, aký bol potom ďalší postup. Ak tam žalovaný nebol, peniaze spolu s PPD dali do obálky, na ktorú napísali dátum montáže a meno zákazníka a nechali obálku v kancelárii žalovaného v zásuvke. Takýmto spôsobom postupovali aj vtedy, ak bol žalovaný zaneprázdnený alebo telefonoval a nestihol im vystaviť faktúru. Žalovaný nemal námietky ohľadom takéhoto odovzdávania peňazí a preto podľa neho bolo všetko v poriadku. Podľa neho žalovaný bol zodpovedný aj za peniaze, ktoré mu odovzdali.

4./ Svedok Z. N. potvrdil, že žalovaný bol jeho nadriadený z pozície vedúceho montážnikov. Keď ich vysielal na montáže, tak im dával vždy podklady a okrem iného aj zálohovú faktúru a PPD. Po skončení montáže zákazníkovi odovzdali jeden dodací list a originál PPD, na ktorom bolo meno zákazníka, dátum a meno toho, kto prijal hotovosť. Okrem toho tam oblo meno toho, kto schválil tento doklad a to bol žalovaný. Do PPD vypisovali cenu za montáž, ktorá sa mohla zmeniť oproti podkladom v prípade montáže spotrebičov a po príchode z montáže doklady s peniazmi odovzdávali buď priamo žalovanému a ak tam nebol, tak mu ich nechávali v zásuvke. Niekedy sa stalo, že žalovaný vystavil faktúru hneď a s touto potom šiel on (svedok) do pokladne odovzdať peniaze. Ak z montáže prišli neskoro, tak peniaze nechávali na vrátnici u strážnej služby. Za zúčtovanie tržieb bol zodpovedný žalovaný a tento nikdy nenamietal výšku peňazí, ktoré mu boli odovzdané. Faktúry za odovzdané peniaze z montáží vždy vystavoval len žalovaný.

5./ Svedok Z. S. vypovedal, že pracuje ako pokladník od r. 2009, pričom zamestnancom žalobcu je od r. 2005 a žalovaný pracoval u žalobcu ako vedúci montážnikov. Odovzdávanie peňazí fungovalo tak, že žalovaný vystavil faktúru a na základe nej on v pokladni prebral od žalovaného peniaze. Druhá možnosť bola taká, že žalovaný dal montážnikom číslo faktúry a na základe tohto čísla faktúry on od montážnikov prebral peniaze do pokladne. Vždy však potreboval mať aspoň číslo faktúry, aby vedel peniaze spárovať. Konečné faktúry, na základe ktorých on preberal peniaze, vyhotovoval žalovaný, pričom tento doniesol buď faktúru alebo výpis z nej, pretože peniaze museli byť zaradené pod číslo faktúry. Keď nahodil do systému číslo faktúry, tak videl aj samotnú faktúru a sumu na nej, keďže faktúry sú v elektronickom systéme nahodené. Ak by mu nesesedla suma peňazí na faktúre s tou, ktorá mu bola odovzdávaná, tak by takéto peniaze nemohol prebrať, nakoľko by mu to chýbalo a musel by to riešiť s človekom odovzdávajúcim peniaze. Na PPD je uvedené meno zákazníka, nakoľko faktúra

je vystavená na konkrétneho zákazníka a PPD sa vystavoval na zákazníka, ktorý je na faktúre. Bez reálneho prijatia peňazí do pokladne by PPD nevystavil, nakoľko by mu to nesedelo v pokladni. On nikdy nemal prístup k PPD, ktoré nosili montážnici, pretože tento odovzdávali žalovanému, ktorý na základe neho vystavoval faktúru. On potom peniaze prijímal len na základe vystavenej faktúry. Keď peniaze prevzal od žalovaného, tak ich hneď zaúčtoval, pretože inak by hotovosť v pokladni nesedela.

6./ Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného, svedkov Z. E., Z. N., Z. S., ako aj oboznámením sa s predloženými dokladmi a so spisom tunajšieho súdu sp.zn. 6C/340/2013, z ktorých zistil, že žalovaný bol zamestnaný u žalobcu na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 28.02.2002 v pracovnom zaradení poradca zákazníka, predavač v maloobchodnej predajni s miestom výkonu práce v Topolčanoch v sídle žalobcu a s dňom nástupu do práce 01.03.2002, pričom pracovný pomer bol uzatvorený na dobu neurčitú. Dňa 01.08.2004 bola medzi sporovými stranami uzavretá dohoda o zmene pracovnej zmluvy s tým, že od uvedeného dátumu žalovaný vykonával funkciu vedúceho montážnikov maloobchodnej siete a podľa dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 16.06.2005 vykonával funkciu poradcu zákazníka v obchodnom dome nábytku. Podľa dohôd o zmene pracovnej zmluvy uzavretých dňa 01.10.2007 vykonával žalovaný kumulovanú funkciu vedúceho montážnikov maloobchodnej siete a poradcu zákazníka v dome nábytku, pričom dňa 18.03.2008 bola medzi sporovými stranami uzavretá dohoda o zmene pracovnej zmluvy, podľa ktorej od uvedeného dátumu žalovaný miesto funkcie poradcu zákazníka v dome nábytku vykonával funkciu dispečera dopravy a naďalej podľa predchádzajúcej dohody vykonával aj funkciu vedúceho montážnikov. V dohode o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 18.03.2008 je uvedená charakteristika pracovnej činnosti žalovaného tak, že plánuje montáže u zákazníkov, riadi činnosť montážnikov, preberá finančnú hotovosť od montážnikov a vodičov za tovar. Zároveň dňa 18.03.2008 bola medzi sporovými stranami podpísaná dohoda o hmotnej zodpovednosti, podľa ktorej žalovaný prebral hmotnú zodpovednosť za zverenú hodnotu a to finančnú hotovosť v slovenskej mene a v eurách s tým, že sa zaväzuje všetky hodnoty riadne a bežne vyúčtovať, vykonať všetky opatrenia potrebné k tomu, aby nedochádzalo k škodám na zverených hodnotách a postupovať v súlade s platnými predpismi podľa pokynov vedúcich zamestnancov. Súčasne v tejto dohode o hmotnej zodpovednosti je uvedené, že žalovaný ako zamestnanec zodpovedá za schodok ak nepreukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia.

7./ Dňa 05.06.2013 žalovaný vlastnoručne napísal priznanie (č.l. 18) , podľa ktorého odcudzil finančnú hotovosť žalobcovi za služby montáž nábytku a je ochotný vyrovnáť vzniknutú škodu. Svoje konanie zdôvodnil tým, že skúšal šťastie v hazarde, bol na dovolenke s rodinou, zakúpil auto a požičal peniaze iným ľuďom. Podľa zápisnice o prerokovaní písomného vyhlásenia žalovaného zo dňa 05.06.2013 spísanej dňa 06.06.2013 (č.l. 29) a podpísanej aj žalovaným tento okrem iného v zápisnici uviedol, že finančná hotovosť mu bola odovzdávaná od montážnych pracovníkov osobne, pričom časť financií prepísal a rozdiel si nechal (PPD) a suma bola upravovaná na zmluve o dodávke tovaru a služieb k objednávke a tiež príjmový pokladničný doklad. Takto začal konať od januára 2012 až do mája 2013. Zo zápisnice zo zasadnutia škodovej komisie konaného dňa 10.06.2013 (č.l. 31) vyplýva, že žalovaný potvrdil, že úmyselným konaním v období od 01.01.2012 do 31.05.2013 neodovzdával zamestnávateľovi finančnú hotovosť za vykonanú montáž nábytku alebo jej časť, ktorú zinkasoval od zákazníkov a ktorú mu odovzdávali jeho podriadení montážni pracovníci, pričom ničil doklady (spravidla príjmové pokladničné doklady) a následne neodovzdal zamestnávateľovi žiadnu finančnú hotovosť za vykonanú montáž nábytku. Prípadne pozmeňoval doklady (spravidla PPD a zmluvy o montáži nábytku) tak, aby tieto zodpovedali finančnej hotovosti, ktorú poníženú odovzdal zamestnávateľovi. Z. žalovaný potvrdil, že nevystavoval faktúry napriek tomu, že zákazníci zaplatili zamestnávateľovi v hotovosti za montáž nábytku alebo vystavoval faktúry na nižšiu sumu ako bola skutočne zinkasovaná od zákazníkov za montáž nábytku. T. uznal škodu vo výške 124.014,18 eura, čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa celú čiastku splatiť najneskôr do 30.09.2013.

8./ Zároveň žalovaný dňa 10.06.2013 so žalobcom podpísal uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka a dohodu o spôsobe náhrady škody podľa § 191 ods. 3 Zákonníka práce, v ktorej vyhlásil, že si vedome a úmyselne prisvojil finančnú hotovosť zamestnávateľa, ktorá mu nepatrila a potvrdil, že tržbu patriacu zamestnávateľovi vyčíslenú v tejto dohode mu neodovzdával v období od januára 2012 do mája 2013. Žalovaný uznal čo do dôvodu a výšky svoj dlh v sume 124.014,18 eura s tým, že tento dlh v čase jeho uznania trvá a zaviazal sa celý svoj dlh zaplatiť zamestnávateľovi najneskôr do 30.09.2013 prevodom na bankový účet. Zároveň sa žalovaný zaviazal podpísať notársku zápisnicu s doložkou jej vykonateľnosti, ktorej prílohou mala byť uvedená dohoda a zriadiť záložné práva na

nehnutelnosti špecifikované v tejto dohode ako aj uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy. Do notárskej zápisnice N423/2013 spísanej na Notárskom úrade notárky JUDr. Gabriely Palugovej v Topoľčanoch žalovaný urobil vyhlásenie o uznaní dlhu a súhlas s exekúciou celého majetku na základe tejto notárskej zápisnice ako exekučného titulu, pričom dlh uznal vo výške 124.014,18 eura a zaviazal sa dlh zaplatiť do 30.09.2013.

9./ V konaní tunajšieho súdu sp.zn. 6C/340/2013 sa žalovaný domáhal proti žalobcovi určenia neplatnosti právnych úkonov, pričom rozsudkom zo dňa 08.07.2015 súd návrh na určenie, že právny úkon uznanie dlhu podľa ustanovenia § 558 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník a dohoda o spôsobe náhrady škody podľa ustanovenia § 191 ods. 3 zákona č. 311/2001 Z.z., Zákonník práce uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom dňa 10.06.2013 sú neplatné zamietol a zároveň určil, že právny úkon - uznanie dlhu, ktorý navrhovateľ urobil do notárskej zápisnice dňa 10.06.2013 spísanej na Notárskom úrade JUDr. Gabrielou Palugovou so sídlom v Topoľčanoch, Bernolákova 2323 pod č. N423/2013 a ktorým navrhovateľ uznal svoj záväzok zaplatiť dlh vo výške 124.014,18 eura titulom náhrady škody spôsobenej odporcovi ako zamestnávateľovi je neplatný a rovnako určil, že neplatný je aj právny úkon - súhlas udelený navrhovateľom v prípade nespĺnenia si svojho záväzku zaplatiť dlh vo výške 124.014,18 eura titulom spôsobenej škody odporcovi ako zamestnávateľovi najneskôr v lehote do 30.09.2013 s vykonateľnosťou notárskej zápisnice dňa 10.06.2013 spísanej na Notárskom úrade JUDr. Gabrielou Palugovou so sídlom v Topoľčanoch, Bernolákova 2323 pod č. N423/2013 podľa §41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Na základe odvolania žalovaného proti zamietajúcej časti rozsudku vo veci rozhodoval Krajský súd v Nitre rozsudkom sp.zn. 9Co/812/2015 - 355 zo dňa 05.05.2016 a týmto rozsudok prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania potvrdil majúc za to, že uznanie dlhu zo dňa 10.06.2013 nie je neplatným právnym úkonom a je z neho zrejmé, že ide o uznanie dlhu medzi zamestnávateľom a zamestnancom v súvislosti s uzatvoreným pracovným pomerom medzi nimi a je z neho zrejмый aj spôsob, ako ku škode zamestnávateľa spôsobenej zamestnancom došlo a tiež aj jej výška, teda je z neho zrejmé, čo chcel účastník prejavíť. Podľa obsahu ide jednoznačne o uznanie záväzku podľa zákonníka práce, keď navrhovateľ v tomto uznaní uznal tak výšku nároku odporcu, ako zamestnávateľa, ako aj dôvody jeho vzniku. Predmetné uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon navrhovateľa adresovaný odporcovi zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že dlh v čase uznania existoval a pokiaľ by navrhovateľ neskôr namietal jeho výšku, musel by to preukázať.

10./ Listom zo dňa 17.07.2013 oznámil žalobca žalovanému okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce pre závažné porušenie pracovnej disciplíny z dôvodu, že žalovaný mu spôsobil škodu vo výške 124.014,18 eura neodovzdaním finančnej hotovosti alebo jej časti za vykonané montáže nábytku s tým, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo prerokované s príslušným odborovým orgánom dňa 18.07.2013 a pracovný pomer sa končí doručením okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žalovaný však dňa 22.07.2013 odmietol prevziať uvedené okamžité skončenie pracovného pomeru za súčasnej prítomnosti dvoch zamestnancov žalobcu, ktorí uvedenú skutočnosť potvrdili svojimi podpismi.

11./ Výzvou zo dňa 19.08.2013 (č.l. 25) adresovanou právnenému zástupcovi žalovaného vyzval žalobca žalovaného na náhradu spôsobenej škody vo výške 119.744,09 eura do siedmich dní od doručenia výzvy s tým, že pri mimoriadnej kontrole dokladov súvisiacich so spracovaním a fakturáciou tržieb za montáž nábytku v období od 01.01.2010 do 31.12.2011 bola zistená ďalšia škoda v uvedenej výške a to krátením či nepriznaním tržieb a touto výzvou zároveň žalobca reagoval na predchádzajúci email právneho zástupcu žalovaného zo dňa 16.08.2013, ktorý obsahoval návrh dohody o urovnaní škody spôsobenej žalovaným s tým, že žalovaný nespochybňuje svoju zodpovednosť za spôsobenú škodu, ale len jej výšku a navrhoval uhradiť časť škody vo výške 45.000 eur, čo však žalobca neakceptoval. Výzva na zaplatenie náhrady škody vo výške 119.744,09 eura bola doručená žalovanému dňa 23.08.2013.

12./ Dňa 10.06.2013 žalovaný zaplatil na účet žalobcu sumu 5.000 eur, pričom vo vyhlásení dlžníka o účele platby (č.l. 28) uviedol, že táto suma sa má použiť na náhradu ním spôsobenej škody - manka. Vo svojom vyjadrení zo dňa 25.09.2013 (č.l. 53) žalovaný uviedol, že táto úhrada nesúvisí s prejednávanou vecou, ale s náhradou škody za obdobie od 01.01.2012 do mája 2013, ktorú pod nátlakom uznal vo výške 124.014,19 eura formou notárskej zápisnice a v ten deň aj vložil na účet sumu 5.000 eur.

13./ Podľa záverečnej správy z mimoriadnej kontroly vypracovanej dňa 30.08.2013 žalobcom (č.l. 22) vykonala kontrolná skupina v dňoch od 26.08.2013 do 30.08.2013 kontrolu dokladov súvisiacich so spracovaním a fakturáciou tržieb za montáž nábytku v období od 01.09.2010 do 31.12.2011, za spracovanie ktorých bol výlučne zodpovedný žalovaný na základe jeho priznania zo dňa 05.06.2013 a po preverení dokladov týkajúcich sa 1680 montáží nábytku v tomto období zistila manko v tržbách za montáže nábytku v celkovej výške 14.953,64 eura. Uvedená záverečná správa bola prerokovaná na mimoriadnom zasadnutí závodného výboru dňa 05.09.2013, ktorý ju zobral na vedomie (č.l. 23). Výška škody zistenej kontrolnou skupinou za obdobie od 01.09.2010 do 31.12.2011 bola za rok 2010 vyčíslená na sumu 3.313,47 eura (č.l. 19) a za rok 2011 na sumu 11.640,17 eura (č.l. 20). Z tohto vyčíslenia vyplýva, aká bola hodnota jednotlivých zákaziek v spornom období špecifikovaných vo vyčíslení podľa mien zákazníkov a je v ňom uvedená aj výška tržby, ktorá z každej zákazky bola odovzdaná do pokladne a rozdiel medzi sumou za zákazku prijatou od zákazníka tržbou odovzdanou do pokladne predstavuje škodu spôsobenú žalobcovi, pričom faktúry s menom žalovaného boli vystavované iba na tržbu odovzdanú do pokladne prípadne pri niektorých zákazkách faktúra nebola vystavená vôbec a teda do pokladne nebola odovzdaná suma prijatá od zákazníka, ktorá bola potvrdená príjmovými pokladničnými dokladmi spísanými jednotlivými montážnikmi, ktorí zároveň od zákazníkov prijímali peniaze v hotovosti za vykonané montáže. Tvrdenie, že sporné faktúry v tomto období na tie sumy, ktoré boli skutočne do pokladne odovzdané vystavoval žalovaný doložil žalobca záznamami o vstupoch žalovaného do informačného systému v roku 2010 (č.l. 148) a v r. 2011 (č.l. 149, 150).

14./ Zároveň žalobca v rámci súdneho konania predložil ako doklady na svoje tvrdenia ohľadom spôsobenej škody súpis montáží za sporné obdobie spolu s príjmovými pokladničnými dokladmi potvrdzujúcimi výšku sumy prevzatej montážnikmi od zákazníka a vyjadrenia zákazníka k vykonaniu montáže, ktoré preukazujú u koho, a v ktorých dňoch sa montáže realizovali a zároveň faktúry vystavené žalovaným na také sumy, ktoré boli potom v skutočnosti odovzdávané do pokladne (dokladom sú príjmové pokladničné doklady), a ktoré boli nižšie ako prijaté od zákazníka a teda rozdiel mal predstavovať škodu na strane žalobcu. V prípade, ak žalovaný na peniaze prijaté od montážnikov nevystavil žiadnu faktúru a teda ich do pokladne vôbec neodovzdal, preukazoval uvedenú skutočnosť žalobca vyjadreniami zákazníka k vykonanej montáži ako aj príjmovým pokladničným dokladom na peniaze prijaté od zákazníka a čestným vyhlásením, že vo svojom účtovníctve neeviduje faktúru za danú montáž nábytku.

15./ Vzhľadom k tomu, že súčasne s týmto súdnym konaním o náhradu škody prebiehalo aj trestné stíhanie proti žalovanému, v rámci ktorého si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, tak toto súdne konanie bolo prerušené uznesením zo dňa 09.03.2016 do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp.zn. 1T/9/2016. V uvedenom trestnom konaní tunajší súd rozsudkom sp.zn. 1T/9/2016 - 2546 zo dňa 29.01.2018 uznal žalovaného vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v období od 01.06.2008 do 30.05.2013 v priestoroch žalobcu ako dispečer montáží tejto spoločnosti bez súhlasu nadriadeného krátil jemu zverené finančné prostriedky žalobcu prijaté od jednotlivých zákazníkov za vykonanú montáž nábytku, v niektorých prípadoch nepriznal prijaté peňažné prostriedky za montáž nábytku, väčšinu vystavených príjmových pokladničných dokladov skartoval, v niektorých prípadoch vystavoval nové účtovné doklady, pričom rozdiel medzi prijatými a vyúčtovanými peňažnými prostriedkami a v niektorých prípadoch celé čiastky prijatých peňažných prostriedkov od zákazníkov za realizované montáže si ponechal pre svoju vlastnú potrebu, čím žalobcovi spôsobil škodu v celkovej výške najmenej 264.433,24 eura. Žalovanému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a zároveň bol zaviazaný nahradiť žalobcovi spôsobenú škodu v sume 258.913,88 eura a so zvyškom nároku na náhradu škody bol žalobca odkázaný na civilný proces. V dôsledku odvolania žalovaného ako aj prokurátorky vo veci rozhodoval Krajský súd v Nitre a rozsudkom sp.zn. 1To/54/2018 - 2689 zo dňa 11.12.2018 zrušil napadnutý rozsudok tunajšieho súdu a žalovaného oslobodil spod obžaloby prokurátorky pre skutok špecifikovaný vo výrokovej časti rozsudku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je žalovaný stíhaný. Zároveň súd poškodeného - žalobcu s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že absencia skutkového vymedzenia každého čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu, ako absencia obligatórnej náležitosti obžaloby predstavuje závažnú procesnú chybu odôvodňujúcu odmietnutie obžaloby a preto súd prvého stupňa pochybil primárne v tom, že prijal (teda neodmietol) obžaloby prokurátorky, hoci táto z pohľadu vymedzenia žalovanej trestnej činnosti nespĺňala náležitosti v zmysle § 235 písm. c/ Trestného poriadku. Súd prvého stupňa žalovanú trestnú činnosť nesprávne vyhodnotil

ako jeden skutok a túto rovnako nesprávne právne posúdil ako jeden trestný čin, hoci už zo skutkovej vety obžaloby aj objemu dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní bolo nesporné, že obžalovaný je už od vznesenia obvinenia fakticky trestne stíhaný pre pokračovací trestný čin.

Podľa § 179 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12.2011, zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a § 185.

Podľa ods.2/ zamestnanec zodpovedá aj za škodu, ktorú spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom.

Podľa § 182 ods.1 Zákonníka práce, ak zamestnanec prevzal na základe dohody o hmotnej zodpovednosti zodpovednosť za zverené hotovosti, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obeh alebo obrat, ktoré je povinný vyúčtovať, zodpovedá za vzniknutý schodok. V dohodách sa môže so zamestnancami súčasne dohodnúť, že ak budú pracovať na pracovisku s viacerými zamestnancami, ktorí uzatvorili dohodu o hmotnej zodpovednosti, zodpovedajú s nimi za schodok spoločne (spoločná hmotná zodpovednosť).

Podľa ods.2/ dohoda o hmotnej zodpovednosti sa musí uzatvoriť písomne, inak je neplatná.

Podľa ods.3/ zamestnanec sa zbaví zodpovednosti celkom alebo sčasti, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia.

Podľa § 186 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnanec, ktorý zodpovedá za škodu, je povinný nahradiť zamestnávateľovi skutočnú škodu, a to v peniazoch, ak škodu neodstráni uvedením do predchádzajúceho stavu a ak túto škodu zamestnávateľ od zamestnanca požaduje.

Podľa ods. 2 náhrada škody spôsobená z nedbanlivosti, ktorú zamestnávateľ požaduje od zamestnanca, nesmie u jednotlivého zamestnanca presiahnuť sumu, rovnajúcu sa 4 - násobku jeho priemerného mesačného zárobku pred porušením povinnosti, ktorým spôsobil škodu. Toto obmedzenie neplatí, ak ide o osobitnú zodpovednosť zamestnanca podľa § 182 až 185 alebo ak bola škoda spôsobená pod vplyvom alkoholu alebo po požití omamných látok alebo psychotropných látok.

Podľa ods.3 ak bola škoda spôsobená úmyselne, môže zamestnávateľ okrem skutočnej škody požadovať aj náhradu ušlého zisku, ak by jej neuhradenie odporovalo dobrým mravom.

Podľa § 189 ods. 1 ZP zamestnanec, ktorý zodpovedá za schodok alebo za stratu predmetov, je povinný nahradiť schodok alebo stratu v plnej sume.

Podľa § 191 ods.1 ZP zamestnávateľ môže požadovať od zamestnanca náhradu škody, za ktorú mu zamestnanec zodpovedá. Požadovanú náhradu škody určí zamestnávateľ.

Podľa ods.2, zamestnávateľ prerokuje požadovanú náhradu škody so zamestnancom a oznámi mu ju najneskôr do jedného mesiaca odo dňa, keď sa zistilo, že škoda vznikla a že za ňu zamestnanec zodpovedá.

Podľa ods. 3 ak zamestnanec uzná záväzok nahradiť škodu v určenej sume a ak s ním zamestnávateľ dohodne spôsob náhrady, je zamestnávateľ povinný uzatvoriť dohodu písomne, inak je dohoda neplatná. Osobitná písomná dohoda nie je potrebná, ak škoda bola už uhradená.

Podľa ods. 4 požadovanú náhradu škody a obsah dohody o spôsobe jej úhrady s výnimkou náhrady škody nepresahujúcej 50 eur je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov.

16./ Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba na náhradu škody v sume 14.953,64 eura s príslušenstvom je podaná dôvodne a preto jej v celom rozsahu vyhovel. Je nesporné, že žalobca sa podanou žalobou domáha náhrady škody spôsobenej žalovaným ako jeho zamestnancom počas trvania pracovného pomeru a teda uvedený nárok na náhradu škody je potrebné posudzovať podľa ustanovenia § 179 a nasl. Zákonníka práce. Keďže však žalobca uzavrel so žalovaným dohodu o hmotnej zodpovednosti zo dňa 18.03.2008, na základe ktorej žalovaný prebral hmotnú zodpovednosť za finančnú hotovosť, s ktorou prichádzal do kontaktu v súvislosti s výkonom svojej funkcie, tak nárok žalobcu na náhradu škody bolo potrebné posudzovať v zmysle § 182 a nasl. ZP. Podľa tohto ustanovenia zodpovedá zamestnanec za vzniknutý schodok ak na základe dohody o hmotnej zodpovednosti prevzal zodpovednosť okrem iného za zverené hotovosti, čo je aj tento prípad. Schodkom sa rozumie rozdiel medzi skutočným stavom hodnôt zverených na vyúčtovanie

a údajmi v účtovnej evidencii, o ktorý je skutočný stav nižší než stav účtovný. Podľa ustálenej judikatúry schodkom však nie je stav tzv. účtovného schodku, ktorý predstavuje len chyby v účtovnej evidencii. Predpokladom zodpovednosti zamestnanca za schodok je existencia pracovnoprávneho vzťahu medzi zamestnancom a zamestnávateľom, písomne uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti, existencia škody vo forme schodku na zverených hodnotách určených na obeh alebo obrat a zavinenie zamestnanca, ktoré sa predpokladá. Základným predpokladom zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, ktoré je povinný vyúčtovať je predovšetkým uzavretie platnej dohody o hmotnej zodpovednosti. Platnosť takejto dohody je podmienená predovšetkým existenciou platného pracovnoprávneho vzťahu. V tomto prípade nie je sporné, že medzi žalobcom a žalovaným existoval platný pracovnoprávny vzťah a taktiež nie je sporné, že bola uzavretá medzi nimi písomná dohoda o hmotnej zodpovednosti, ktorú súd považuje za platný právny úkon. Ďalším predpokladom zodpovednosti zamestnanca za schodok je existencia škody vo forme schodku na zverených hodnotách určených na obeh alebo obrat, pričom zavinenie zamestnanca sa v prípade takejto škody podľa § 182 ods. 3 predpokladá a zamestnanec sa môže zbaviť zodpovednosti celkom alebo sčasti iba vtedy, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia. Ide o prípady, ak škoda vznikla v dôsledku iných skutočností, ktoré nikto nezavinil napríklad v dôsledku povodne, požiaru, inej živelnej udalosti a podobne. Zamestnanec sa zodpovednosti zbaví aj vtedy, ak preukáže, že škoda vznikla zavinením iných osôb. Inými osobami pritom môžu byť ďalší spoločne hmotne zodpovední zamestnanci alebo tretie osoby, ktoré napríklad tovar odcudzili.

17./ Vzhľadom na vyššie uvedené bolo povinnosťou žalobcu preukázať existenciu škody vo forme schodku na zverených hodnotách v tomto prípade na finančnej hotovosti, ktorú žalovaný preberal od podriadených zamestnancov a za ktorú zodpovedal. Podľa názoru súdu žalobca v súdnom konaní dostatočne preukázal existenciu škody nielen záverečnou správou z mimoriadnej kontroly zo dňa 30.08.2013, ktorú kontrolná skupina vykonala v dňoch od 26.08.2013 do 30.08.2013 a výsledkom ktorej bolo preverenie 1680 montáží nábytku v období od 01.09.2010 do 31.12.2011 s tým, že za toto obdobie zistila kontrolná skupina manko v tržbách na montáži nábytku v celkovej výške 14.953,64 eura, ale aj ďalšími dokladmi, ktoré tvoria súčasť spisu a ktorými žalobca podrobne dokladoval jednotlivé prípady montáží v spornom období, pri ktorých došlo buď ku kráteniu tržby alebo k úplnému zadržaniu celej tržby. Pri jednotlivých montážnych prípadoch žalobca dostatočným a vierohodným spôsobom dokladoval, u ktorého zákazníka sa montáž realizovala, čoho dokladom je vyjadrenie zákazníka k vykonaniu montáže; aká suma bola od zákazníka za vykonanú montáž zinkasovaná montážnou skupinou, čoho dokladom je príjmový pokladničný doklad a na akú sumu v konečnom dôsledku žalovaný vystavil faktúru pod svojim menom a teda aká suma bola v skutočnosti do pokladne na základe takto vystavenej faktúry odovzdaná. Rozdiel medzi peniazmi prijatými podľa príjmového pokladničného dokladu a peniazmi odovzdanými žalovaným do pokladne na základe ním vystavenej faktúry predstavuje schodok na zverených hodnotách, ktoré bol žalovaný povinný vyúčtovať a teda škodu spôsobenú žalobcovi. Tvrdenie žalovaného, že faktúry mohol vystavovať aj niekto iný a že tieto boli vytlačené až po skončení pracovného pomeru s ním považuje súd za irelevantné, nakoľko v konaní bolo nielen výpovedami svedkov ale aj predloženými dokladmi preukázané, že žalovaný mal unikátny prístupový kód do účtovného systému žalobcu a po prihlásení sa do neho sa na všetkých faktúrach, ktoré vyhotovil automaticky uvádzalo jeho meno ako vystaviteľa faktúry a podľa záznamov o vstupoch do informačného systému v rokoch 2010 a 2011 predložených žalobcom je nesporné, že žalovaný vstupoval do systému práve vtedy, keď vystavoval faktúry na prijaté peniaze, avšak v týchto faktúrach uvádzal nižšie sumy, ako v skutočnosti prijal a následne potom do pokladne odovzdával sumu, ktorá bola uvedená na faktúre. Žalobca až po zistení protiprávneho konania žalovaného a v rámci prípravy dokladov pre súdne konanie vytlačil až dňa 27.08.2013 faktúry týkajúce sa jednotlivých montážnych prípadov, teda tesne predtým, ako bola žaloba podaná na súde, pričom tieto faktúry boli vytlačené s menom žalovaného ako ich vystaviteľa a iba žalovaný na základe jeho unikátneho prístupového kódu mohol tieto faktúry vystaviť a preto v tomto smere súd námietky žalovaného nepovažuje za opodstatnené. V niektorých prípadoch žalobca výšku škody nemohol preukazovať faktúrami vystavenými žalovaným, keďže v týchto prípadoch žalovaný po prevzatí finančnej hotovosti žiadnu faktúru nevytlačil a finančnú hotovosť si ponechal a preto žalobca chýbajúce faktúry nahradil čestným vyhlásením o neodovzdaní tržby do pokladne a čestným vyhlásením o neexistencii faktúry, avšak z príjmového pokladničného dokladu v takomto montážnom prípade vyplýva, že od zákazníka bola prijatá konkrétna finančná hotovosť za montáž dokladovanú vyjadrením zákazníka k vykonaniu montáže. Spôsob preberania finančných prostriedkov od zákazníkov za jednotlivé montáže, ich zaevidovania a následného odovzdania žalovanému mal súd za jednoznačne preukázaný nielen z vyššie uvedených dokladov, ale aj z výpovedí svedkov Z. E., Z. N. a Z. S., ktorí

ho súdu podrobným a dostatočne vierohodným spôsobom objasnili a taktiež uviedli, akým spôsobom boli potom finančné prostriedky, za ktoré niesol zodpovednosť žalovaný na základe dohody o hmotnej zodpovednosti odovzdávané do pokladne s tým, že žalovaný buď hneď vystavil faktúru a napísal im na papier jej číslo a potom montážnici podľa tohto údaju mohli peniaze odovzdať do pokladne alebo tieto peniaze boli priamo odovzdané žalovanému, ktorý s nimi ďalej disponoval, pričom u montážnikov nikdy nereklamoval, že by mu odovzdali nesprávnu sumu peňazí oproti tomu, čo prijali od zákazníka. Ďalej už bolo vecou žalovaného, ako s odovzdanými peniazmi naložil a teda či vystavil faktúru na správnu sumu a túto do pokladne odovzdal, prípadne či vystavil faktúru na sumu nižšiu alebo faktúru nevystavil vôbec. V tomto smere súd považuje za irelevantné tvrdenie žalovaného o možnom prístupe ďalších osôb do jeho kancelárie, kde mu montážnici v prípade neprítomnosti ponechávali peniaze aj s dokladmi v obálke na stole alebo v zásuvke, nakoľko žalovaný na tieto tvrdenia nepredložil ani neuviedol žiaden dôkaz a taktiež počas celého trvania pracovného pomeru nikdy neupozornil zamestnávateľa na žiadne nedostatky v pracovných podmienkach, ktoré by mu bránili v nakladaní so zverenou finančnou hotovosťou a ktoré by bolo potrebné zamestnávateľom odstrániť bez zbytočného odkladu a to isté sa týka aj prístupu žalovaného do účtovného systému žalobcu a následného vystavovania faktúr. Keďže však žalobca podľa názoru súdu jednoznačným spôsobom preukázal existenciu škody vo forme schodku na zverených hodnotách, za ktoré žalovaný zodpovedal a zároveň aj výšku tejto škody a žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by škoda bola spôsobená iným spôsobom prípadne iným zamestnancom, tak súd mal za to, že za uvedenú škodu zodpovedá žalovaný v plnom rozsahu, ktorého zavinenie sa podľa zákona predpokladá. Žalovaný by sa mohol podľa zákona zbaviť zodpovednosti buď celkom alebo sčasti iba vtedy, ak by preukázal, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia, avšak v tomto smere žalovaný neprodukoval žiadne dôkazy a ani sa nepokúšal preukázať, že škoda vznikla zavinením iných osôb prípadne v dôsledku iných skutočností, ktoré on nezavinil.

18./ Na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení ako aj dôkazov produkovaných v priebehu konania mal súd za to, že žalovaný zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi v období od 01.09.2010 do 31.12.2011 v plnom rozsahu do výšky 14.953,64 eura a keďže ide o škodu spôsobenú schodkom na zverenej finančnej hotovosti, tak podľa § 189 ods. 1 ZP je žalovaný povinný nahradiť uvedenú škodu v plnej sume. Žalobca si uplatnil náhradu škody a jej zaplatenie požadoval v zmysle § 191 ods. 1 ZP a pokiaľ aj neprodukoval doklady o tom, že požadovanú náhradu škody za sporné obdobie od 01.09.2010 do 31.12.2011 prerokoval so žalovaným, tak lehota uvedená v § 191 ods. 2 ZP má iba poriadkový charakter, pričom jej uplynutie nebráni žalobcovi náhradu škody uplatniť na súde v lehotách upravujúcich zánik práva alebo premlčanie. Rovnako prerokovanie náhrady škody so zástupcami zamestnancov v zmysle § 191 ods. 4 ZP a prípadné nesplnenie tejto povinnosti nemá žiadny vplyv na prípadné ďalšie vymáhanie náhrady škody od zamestnanca. Z uvedených dôvodov súd žalobe na náhradu škody vyhovel v celom rozsahu a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 14.953,64 eura s 5,50% ročným úrokom z omeškania od 31.08.2013 do zaplatenia podľa § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.05.2014, keďže žalovaný sa dostal do omeškania s náhradou škody od uvedeného dátumu a je povinný zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania, nakoľko žalovaný nereagoval na výzvu na zaplatenie náhrady škody zo dňa 19.08.2013, ktorá mu bola doručená dňa 23.08.2013 a podľa ktorej sa žalobca domáhal náhrady škody v sume 119.744,09 eura v lehote 7 dní od doručenia výzvy, pričom škoda bola vyčíslená za obdobie od 01.01.2010 do 31.12.2011.

19./ Súd sa pri svojom rozhodovaní bližšie nezaoberal s vyjadreniami právneho zástupcu žalovaného ohľadne uznania dlhu s poukazom na skutočnosť, že zo strany žalovaného k uznaniu dlhu, ktorý bol predmetom tohto sporu, v zmysle § 191 ods. 3 ZP nedošlo a zápisnica zo zasadnutia škodovej komisie konaného dňa 10.06.2013 (č.l. 31), súčasťou ktorej bolo aj uznanie záväzku zo strany žalovaného pokiaľ ide o škodu v rozsahu 124.014,18 eura sa týkala škody za obdobie od 01.01.2012 do 31.05.2013, ku ktorej sa žalovaný vyjadroval a ktorú uznal následne aj v uznaní dlhu a dohode o spôsobe náhrady škody z toho istého dňa a ktorej platnosť bola skúmaná v súdnom konaní sp.zn. 6C/340/2013. Rovnako notárska zápisnica o uznaní dlhu a súhlas s exekúciou sa týkala tej istej škody, t.j. v sume 124.014,18 eura za obdobie od 01.01.2012 a nie škody, ktorá bola predmetom tohto súdneho konania t.j. škody za obdobie od 01.09.2010 do 31.12.2011. Z týchto dokladov mohol súd pri hodnotení vykonaného dokazovania iba vychádzať ako z nepriamych dôkazov svedčiacich o tom, akým spôsobom mohol žalovaný nakladať so zverenou finančnou hotovosťou aj v období pred 01.01.2012 a taktiež súd zobral do úvahy skutočnosť, že so žalovaným bol okamžite skončený pracovný pomer pre závažné porušenie pracovnej disciplíny, v dôsledku ktorého žalobcovi spôsobil škodu vo výške 124.014,18 eura buď neodovzdaním alebo krátením finančnej hotovosti za vykonané montáže nábytku, pričom žalovaný

uvedené skončenie pracovného pomeru nenapadol v súdnom konaní. Rovnako tak súd nepovažoval za potrebné bližšie sa zaoberať námietkou žalovaného ohľadom započítania sumy 5.000 eur, ktorú zaplatil žalobcovi dňa 10.06.2013 a ktorú námietku vzniesol vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 25.04.2019 predloženom súdu na pojednávaní dňa 26.04.2019 s poukazom na skutočnosť, že suma 5.000 eur bola žalovaným zaplatená ešte predtým, ako bola zistená a vyčíslená škoda uplatnená v tomto súdnom konaní (záverečná správa z mimoriadnej kontroly zo dňa 30.08.2013), pričom aj samotný žalovaný vo svojom odpore proti platobnému rozkazu (č.l. 53) výslovne uviedol, že uvedená platba 5.000 eur zo dňa 10.06.2013 nesúvisí s prejednávanou vecou, ale s náhradou škody za obdobie od 01.01.2012 do mája 2013.

20./ O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech priznal náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorých podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne tunajší súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd Topoľčany.

Podľa §-u 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutie smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).